

Ayrılıklar Düşte Kalsın

– ahmetdogan · 27 Temmuz 2009

Yine gece oldu
Her yer karanlık
Yine uykuya daldı dünya
Yeni günün ilk ışıklarına kadar
Kimine göre masum
Kimine ürpertici
Gecenin sessizliğinde
Kendimle başbaşayım
Bomboş odamda
Kurulmuşum koltuğuma
Yanışını seyrediyorum
Yanıbaşımdeki şöminenin
Dalmışım duygu âlemine
Seni düşünüyorum yine...

Sen ortaya çıkıyorsun birden
Yavaşça sokulup
Oturuyorsun yanıma
Üstünde beyaz gelinliğin
Elinde bir tomar kağıtla
Yüzünde gülümseme beklerken
Soğuk bir bakış
Onun yerine.
Şaşıyorum, çünkü
Sen hep gülümserdin bana
Hayallerimde bile
Ben senin o haline alışmıştım
İnan, o halindi
Sana yakışanı da
Ne olmuştu?
Neydi değişen şey?

Hiçbir şey söylemeden
Atıp elindeki mektupları ateşe
Kayboluyorsun birden

Gözümün önünden
Şimdi anlıyorum
Neyin deđiştini
Uyanıyorum o an
Şömine sönmüş çoktan
Ama sadece şömine deđil sönen
Hayallerimde bitiyor
Sönen ateşle birlikte
Bir defter kapanıyor
Bir aşk bitiyor artık!

Ama, inanamıyorum ki!
Beni sevdiğini söylememiş miydi?
Daha bir gün önce
Kabullenemem ki ben
Böyle bir sonu
Ağlıyorum hırslımdan
İsyan ediyorum, isyan!

Kulađımda bir ses
Tam o anda
Açtım gözlerimi baktım
Annem başucumda
- Ođlum hasta olacaksın!
- Üzerine de bir şey almamışsın!
- Kabus görüyordun herhalde!
- Bu hiçkırıklar niye?
Derin bir oh çekip
Sarıldım hemen anneme
Annem şaşırıldı bu işe
Bense bu "düş içindeki düşe"

Umarım ayrılıklar hiç olmasın
Olursa da, şayet
Sadece düşlerde olsun!
Ayrılıklar düşte kalsın!